

Майката на Радко бѣ излѣзла и го дирѣше. Той чу името си, но вмѣсто да се обади, разплака се и трѣгна напредъ. Затѣна до поясъ въ една прѣспа и така остана. Когато майка му пристигна и го измъкна отъ снѣга, той видѣ, като на сънъ, ято птички и извика:

— Мамо, вижъ кадѣнкитѣ! Пустни ме да си уловя едничка!

— Радко, ти си измрѣзналъ! Я се качвай на гърба ми, че да бързае къмъ кѣщи!

Радко уви рѣце около майчината си шия и увисна на гърба ѝ. Пристигнаха въ кѣщи на време — огнѣтъ бѣше се разпалилъ и удряше червенитѣ си пламѣци въ ши-рокия куминъ.

Майката на Радко грабна рѣцетѣ на непослушния си синъ и ги затопли на огнѣя. Той почувствува силни болки подъ ноктитѣ си и заплака. Скараха му се:

— Сега защо плачешъ? Юнакъ отъ студъ не плаче!

— Азъ не плача отъ студъ, а за кадѣнката! — изхѣлца Радко.

— За коя кадѣнка?

Радко съ мѣжа извади отъ джебчето си мъртвата кадѣнка и я сложи на майчината си пола. Майката взе птичката и я зараглежда.

— Горкичката, умрѣла е отъ студъ! Ако не бѣхъ те прибрала отъ снѣга и ти тѣй щѣше да умрешъ отъ студъ, или пѣкъ вѣлци щѣха да те изядатъ! Милата, гиздава кадѣнка!

Радко попита майка си:

— Мамо, нощно време кѣде спятъ кадѣнкитѣ?

— Подъ крилото на дѣдо Господъ, синко!

— Много ли имъ е топло подъ него?

— Много, синко, много!...

И майката на Радко се отстрани отъ огнѣя, изправи се предъ иконостаса, запали кандилцето и се прекръсти. Тя благодари на Бога, че на време я изпрати да спаси едничкото си чедо отъ бѣлата смъртъ.

Константинъ Н. Петкановъ

